

Józsa Teréz

Karrier

A hiénának hangszalaggyulladása volt.
Amióta élt, a szomszédok is csak
suttogtak körülötte. Részvétből,
persze. Mikor a pályaválasztás
ideje elérkezett, a hiéna sokáig
töprengett, mint legyen,
mit tegyen ezután.

Úgy döntött, beáll az üvöltők
kórusába. Igaz ugyan, hogy a
konkurrencia meglehetősen nagy,
érvényesülését azonban ez nem
akadályozhatja meg. És csóváltatva
farkát, még azt gondolta: két
hét se kell, szólísta leszek.

Rohant a doktor. Igen, furcsa.
A hiéna teljesen megnémult. Tátog
a szája. Ha jól érthető, azt mondja,
egy ária közepén járta meg.
Elkiabálta.

Csikász István

Luther King

fekete
olajos
testek rohannak
Washington
terein

az utca ég

kirakatüvegjárdák
metszik szét lábaink

ezek nem a mi
háborúink

lehet hogy a mi
háborúink?

ez nem Európa

fehér lovak
fekete sirályok

alánkbújik
a szex-vágyú
bárgyú
égboltozat
s a harmadik
levegőbe
fölrepít

extázis

kinek a keze
vezényel?

sárga
spirituálécsónakok
úsznak

a barna esték öblein
és elektromos
rövidhullámaink
dadognak
merénylet:

Martin Luther King
Martin Luther King

ez nem Európa

annakidején
Luthert is
megölték volna

az öregek azt mondják:
nem volt ez régen
micsoda világ

az öregek
Caesar nevét sem ismerik
az öregek Dózsára
sem emlékeznek
Martinovitsra sem
és mindent elfelejtenek
az érlemzesedés
gyűrűiben

A Fehér Ház
részvétét nyilvánította
a temetést
televíziók
közvetítették
él az ember
április van
szeptemberre
lehigadunk majd
az utca ég
a milliárd fény vakít
Washington terein
s fekete kocsik rohannak
mint a gondolat
fehér agyamban

Kiss Sándor

A pofonok nyoma

Bokros mást nem gondolhatott. Az asszony követte őket. Nem volt már fiatal, de még öreg sem volt. A szürkületben nem tudta rendesen kivenni az arcát. Messziről úgy látszott, hogy jól ápolt, talán szép is. Aztán egy furcsa mozdulatáról ráismert. Igen, a kávéházban látta. Fekete haj. Kicsit semmitmondó, kerek arc. Az asztaluktól nem messze ült, és a kávéját szűrösölte. Határozottan emlékezett, hogy néhányszor a tekintetük is összetalálkozott. A nő mintha figyelte volna. Talán szeretett volna megismerkedni vele. S ezen Bokros egy cseppet sem csodálkozott. Még jól tartotta magát. Negyven évét könnyedén letagadhatta volna.

Bokros újra hátranézett. Gara észrevette.

— Mit nézel? — kérdezte.

— Semmit. Egy asszonyt.

Gara azokhoz a férfiakhoz tartozott, akiknek az arcán ritkán látszik bármi is abból, amit éreznek. Fiatalabb volt, mégis idősebbnek tűnt Bokrosnál. Ami leginkább jellemző rá, gyakran a homlokát ráncolja és a gondolataiba mélyed. Most is szórakozottan bandukolt Bokros mellett. Hangsúlytalanul, szinte gépiesen kérdezte meg:

— Milyen asszony?

— Egy asszony. Tudod, aki a kávéházban a közelünkben ült.

Jön utánunk. Régóta figyelem. Követ bennünket.

Gara erre megfordult.

— Ugyan — mondta. — Biztosan itt lakik valahol a közelben.